

Dosarul nr. 2ra-1430/2021

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina (jud. D. Cebanița)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, V. Mihaila, Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Vrabii împotriva Întreprinderii Municipale Servicii Comunal-Locative Rezina cu privire la anularea ordinului de încetare a contractului de muncă, restabilire la locul de muncă, încasarea plăților salariale, a compensației, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Anatolie Vrabii reprezentat de avocatul Stela Lefter, a fost casată parțial hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina în partea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral și a fost emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere a pretenției date, în rest hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina a fost menținută,

c o n s t a t ă:

La 26 iunie 2020 Anatolie Vrabii a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Municipale Servicii Comunal-Locative Rezina cu privire la anularea ordinului de încetare a contractului de muncă, restabilire la locul de muncă, încasarea plăților salariale, a compensației, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin contractul individual de muncă nr.194 din 25 octombrie 2008 încheiat cu managerul-șef al ÎM SCL Rezina, a fost angajat în calitate de paznic la sectorul canalizare, stația de pompare a canalizației, pe o durată nedeterminată.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 242 din 26 aprilie 2017, începând cu 01 mai 2017, cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real a fost stabilit de 2 380 de lei. Prin Hotărârea Guvernului nr. 396 din 25 aprilie 2018 cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real a fost stabilit de 2 610 lei. Prin Hotărârea

Guvernului nr. 232 din 24 aprilie 2019 cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real a fost stabilit de 2 775 de lei.

A susținut că odată cu intervenirea acestor modificări, pârâtul era obligat să-i achite muncă prestată potrivit legislației, pe parcursul anului 2017- 2019 aprilie inclusiv, i s-a achitat un salariu de bază în mărime de 2 100 de lei/lună.

A relevat că deja începând cu luna mai 2019, cuantumul salariului său a fost modificat la 2 775 de lei (fapt confirmat prin extrasele din conul contabil, eliberat de către ÎM SCL 2 Rezina). Problema dată pe parcursul acestor ani a fost abordată față de angajator, la care administratorul a menționat că diferența de sumă va fi achitată pe parcurs, însă din motiv de deficit de bani se eșalonează. Prima tentativă din partea pârâtului de a-l elibera din funcția deținută fără nici un temei - a fost efectuată în luna octombrie anul 2017. La acel moment a depus plângeri inclusiv și la Inspekția de Stat a Muncii, după care prin Ordinul nr. 405 din 06 noiembrie 2017 ordinul de concediere eliberat în privința sa a fost anulat, iar dânsul repus în condițiile contractuale anterioare.

A menționat că la 12 mai 2020, conducătorul ÎM SCL Rezina, din nou a emis un ordin de încetare a contractului de muncă /fără număr/ din 12 mai 2020, întemeiat pe prevederile art. 86 alin. (1) lit. y¹) Codul muncii, pe motiv de deținere de către salariat a statutului de pensionar. S-a adresat și de data aceasta cu o plângere către Inspekția Muncii, care prin răspunsul său din 24 iunie 2020, a fost informat despre încălcările pârâtului admise față de el ca angajat și recomandarea de a negocia asupra încheierii contractului de muncă.

A indicat că nu este de acord cu ordinul de încetare a contractului de muncă și consideră că angajatorul îi încalcă dreptul de a munci din următoarele considerente: art. 86 alin. (1) lit. y¹) al Codului muncii prevede: „Concedierea - desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată - se admite pentru deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

A atenționat că legislația națională prevede posibilitatea angajatorului de a concedia salariatul cu statut de pensionar pentru limită de vârstă, însă nu prevede o obligațiune directă în acest sens. Prin art. 43 alin. (1) al Constituției, care expres prevede: „Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotrivi șomajului”, statul, al cărui cetățean este - îi garantează dreptul la muncă. Luând în considerație că el are o pensie stabilită în mărime de 1 328,50 de lei, o pensie mult sub limita minimului de existență - el nu numai că dorește să muncească, dar este pus în condiții de a munci pentru a-și câștiga existența, cu atât mai mult că starea fizică și a sănătății îi permite. Nici o legislație națională și nici internațională nu prevede îngrădirea dreptului de a munci sau eliberarea obligatorie a persoanei dacă a atins vârsta de pensionare, prin urmare eliberarea sa din funcția deținută pe motive de vârstă de pensionare - este o discriminare directă îndreptată în privința sa din partea angajatorului.

A specificat că introducerea de către legiuitor al lit. y¹) în art. 86 alin. (1) din Codul muncii, totodată a prevăzut situațiile cazului său în care se pot pomeni toți pensionarii, de aceia pentru a nu admite îngrădiri în dreptul de a munci, a introdus prevederile lit. f) în art. 55 Codul muncii, care prevede: „Contractul individual de

muncă poate fi încheiat pe durată determinată, conform art. 5 alin. (2), în următoarele cazuri: ... cu persoanele pensionate, conform legislației în vigoare, pentru limită de vârstă ori vechime în muncă (sau care au obținut dreptul, la pensie pentru limită de vârstă ori vechime în muncă) și nu sunt încadrate în câmpul muncii - pe o perioadă de până la 2 ani, care, la expirare, poate fi, prelungită de părți în condițiile art. 54 alin. (2) și ale art. 68 alin. (1) și alin. (2) lit. a).”

Astfel în condițiile în care el este apt de a-și îndeplini obligațiunile în funcția în care a deținut-o toți acești ani - urmează de dat prioritate drepturilor și libertăților constituționale, valabile și pentru el, fără nici o discriminare, așa cum prevede art. 8 alin. (1): „În cadrul raporturilor de muncă acționează principiul egalității în drepturi a tuturor salariaților. Orice discriminare, directă sau indirectă, a salariatului pe criterii de sex, vârstă, rasă, culoare a pielii, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, domiciliu, dizabilitate, infectare cu HIV/SIDA, apartenență sau activitate sindicală, precum, și pe alte criterii nelegate de calitățile sale profesionale, este interzisă”.

A afirmat că fiindu-i efectuate calculele finale, a înțeles că pârâtul nu i-a achitat diferența de salariu pe perioada mai 2017-mai 2019, după calculele sale, în total 11 116,14 lei, sumă care reiese din calculele anexe la materialele cauzei: - pentru perioada 01 mai 2017-21 decembrie 2017, nu i s-a achitat diferența la salariu în mărime de 2 254,32 de lei; - pentru perioada 01 ianuarie 2018-31 decembrie 2018 nu i s-a achitat diferența la salariu în mărime de 6 061,54 de lei - pentru perioada 01 ianuarie 2019- 30 iunie 2019 nu i s-a achitat diferența la salariu în mărime de 2 800,28 de lei. Odată ce aceste plăți i-au fost reținute din vina angajatorului a pretins să i se achite și o penalitate pentru fiecare zi de întârziere în mărime de 0,3 % (potrivit prevederilor art. 330 Codul muncii) total: 21 951,25 de lei.

A comunicat că a încercat pe cale amiabilă să soluționeze problema cu angajatorul și la data de 22 iunie 2020 a depus către angajator un aviz, prin care i-a solicitat pe cale amiabilă să soluționeze problema creată. Drept rezultat, la data de 24 iunie 2020, a fost înștiințat că pe card i s-a transferat diferența la salariu împreună cu alte plăți în mărime de 12 700 de lei, iar ceia ce ține de repunerea sa în funcție și achitarea penalităților pentru fiecare zi de întârziere în achitarea diferenței în salariu - pârâtul refuză (fapt confirmat prin răspunsul pârâtului la preavizul din 22 iunie 2020).

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 89, 90,134, 330, 355 Codul muncii.

Reclamantul a solicitat anularea ordinului /fără număr/ din 12 mai 2020 „de încetare a contractului de muncă”, ca fiind lipsit de temei legal, restabilirea în funcția de paznic la sectorul canalizare, stația de pompare a canalizației, ÎM SCL Rezina; încasarea de la ÎM „Servicii Comunal Locative Rezina” în beneficiul său a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă începând cu 12 mai 2020 până la momentul repunerii sale în funcție; încasarea de la ÎM „Servicii Comunal Locative Rezina” în beneficiul său a sumei de 21 951,25 de lei cu titlu de penalitate pentru fiecare zi de întârziere în achitarea diferenței de salariu pentru perioada 01 mai 2017 - 01 mai 2019 (calculat pe intervalul de timp 02 iulie 2017 – 21 iunie 2020; încasarea de la ÎM „Servicii Comunal Locative Rezina” în

beneficiul său a prejudiciu moral, pe care-l estimează în mărime de 10 salarii medii lunare, precum și încasarea de la pârât în beneficiul său a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina a fost respinsă acțiunea depusă de Anatolie Vrabii ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 22 decembrie 2020 și 10 februarie 2021 Anatolie Vrabii, reprezentat de avocatul Stela Lefter a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 27 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Anatolie Vrabii, a fost casată parțial hotărârea primei instanțe în partea respingerii pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral și a fost emisă în această parte o nouă hotărâre de admitere parțială a acestei pretenții și a fost încasată de la Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal Locative Rezina” în beneficiul lui Anatolie Vrabii compensația pentru întârzierea achitării diferenței salariului pentru perioada 02 iulie 2017 – 21 iunie 2020 în sumă de 21951,25 de lei și 3000 de lei cu titlu de prejudiciu moral, a fost încasată de la Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal Locative Rezina” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 759 de lei. În rest, hotărârea primei instanțe a fost menținută.

În susținerea soluției sale, instanța de apel a constatat că, în temeiul contractului individual de muncă nr. 194 din 06.06.2008, reclamantul Anatoliei Vrabii, a fost angajat în funcție de paznic în cadrul unității ÎM „Servicii Comunal-Locative Rezina”, astfel părțile s-au aflat în raporturi de muncă, care sunt reglementate de normele de drept al muncii. Conform punctului 4 din contractul menționat mai sus, acesta a fost încheiat pentru o perioadă nedeterminată.

Colegiul instanței de apel a atestat că, la data de 01 martie 2018 și 13 mai 2019, părțile au semnat două acorduri adiționale la contractul individual de muncă nr. 194 din 06 iunie 2008, care sunt parte componentă a contractului individual de muncă respectiv.

La 12 mai 2020, a fost emis ordinul nr. 167p conform căruia a fost încetat contractul individual de muncă nr. 194 din 06 iunie 2008, cu reclamantul Anatolie Vrabii în calitate de paznic în temeiul art. 86 alin. (1) lit. y¹) Codul muncii, deținerea de către angajat a statutului de pensionar pentru limita de vârstă.

La aceiași dată, 12 mai 2020, a fost întocmit Actul privind constatarea faptului refuzului salariatului Anatolie Vrabii de a lua cunoștință de ordinul privitor la concediere, semnat de către trei reprezentanți ai angajatorului.

Aplicând prevederile art. 45, 54-64, 81, 86 alin. (1) lit. y¹), 330 alin. (2) Codul muncii instanța de apel a stabilit că, reclamantul/apelant Anatolie Vrabii, la momentul rezilierii contractului individual de muncă și concedierii din funcția de paznic al sectorului canalizare din cadrul ÎM SCL Rezina, deținea statutul de pensionar pentru limita de vârstă, iar acest fapt de către nimeni nu a fost contestat.

Colegiul reține că, potrivit notei nr. 260/20 din 26 octombrie 2020 a ÎM SCL Rezina, adresată Primarului or. Rezina, Consiliului orășenesc Rezina, SRL „Litarcom” s-a comunicat că începând cu 01 ianuarie 2021, vor fi excluse din statele de personal al Întreprinderii, cele 4 unități cu funcții de paznic – sectorul canalizare, la stația de pompare a canalizației din or. Rezina, cu excluderea pazei obiectului în cauză, în scopul micșorării pierderilor și cheltuielilor aferente.

Instanța de apel a stabilit că, concedierea reclamantului din funcția deținută în legătură cu faptul că este pensionar pentru limita de vârstă, nu a avut loc în condiții discriminatorii, dar cu aplicarea normelor legale și anume a Constituției și a Tratatelor internaționale.

Colegiul instanței de apel a atestat că solicitarea apelantului Anatolie Vrabii privind anularea ordinului nr.167p din data de 12 mai 2020 prin care a fost dispusă concedierea sa din funcția de paznic al sectorului canalizare din cadrul ÎM SCL Rezina, corect a fost respinsă. Or, conform prevederilor lit. y¹) alin. (1) al art. 86 Codul muncii, fiind dreptul angajatorului de a dispune de o anumită autonomie în organizarea și funcționarea propriei instituții, dreptul la concedierea angajatului fiind acordată în virtutea noilor modificări legislative.

Prin urmare, stabilirea posibilității legale generale a desfacerii contractului de muncă cu persoanele care au atins limita de vârstă nu constituie o măsură disproporționată.

Reieșind din cele menționate a constatat instanța de apel legalitatea ordinului nr.167p din data de 12 mai 2020, privind eliberarea apelantului- Anatolie Vrabii din funcția de paznic al sectorului canalizare din cadrul ÎM SCL Rezina, și că prin emiterea ordinului menționat nu a fost admisă nici o formă de discriminare a angajatului. Ținând cont că a fost dovedită legalitatea ordinului nr. 167p din data de 12 mai 2020, instanța de apel a conchis că prima instanță întemeiat a respins și pretenția privind restabilirea în funcția de paznic al sectorului canalizare din cadrul ÎM Servicii Comunal Locative Rezina, fiind o cerință subsecventă.

Cu referire la pretenția privind încasarea de la ÎM „Servicii Comunal Locative Rezina” a sumei de 21 951,25 de lei, în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii cu calitate de compensare pentru fiecare zi de întârziere în achitarea diferenței de salariu pentru perioada 01 mai 2017-01 mai 2019, calculat pe intervalul de timp 02 iulie 2017 – 21 iunie 2020, Colegiul instanței de apel a considerat-o întemeiată și care urmează a fi admisă.

În acest caz se va ține cont că potrivit art. 330 alin. (2) Codul muncii salariatului i se plătește suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3 la sută din suma neplătită în termen doar în cazul existenței vinei angajatorului ca o condiție obligatorie prevăzută de lege pentru angajarea răspunderii patrimoniale indicate. Angajatorul care nu și-a executat obligațiile prevăzute de lege și de contractul individual de muncă este prezumat în culpă, fiind apărat (eliberat) de răspundere numai dacă dovedește că a fost împiedicat să execute prevederile contractului printr-o cauză care nu-i poate fi imputată.

În consecință, fiind stabilit cu certitudine că lui Anatolie Vrabii i-a fost calculat incorect salariul și nu i-a fost achitat la timp salariul complet, prin urmare, se atestă necesitatea încasării de la Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal Locative Rezina” în temeiul art. 330 alin. (2) Codul muncii în beneficiul lui Anatolie Vrabii compensația pentru întârzierea achitării diferenței salariului pentru perioada 02 iulie 2017-21 iunie 2020 în sumă de 21951,25 de lei.

Cu privire la încasarea prejudiciului moral cauzat prin neachitarea salariului cuvenit, Colegiul a reținut prevederile art. 329 alin. (1), 1422 alin. (1), 1423 alin. (1), (2) Codul muncii și a conchis că, la caz, evaluând caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice suportate de reclamantul-apelant Anatolie Vrabii, prin

necalcularea salariului potrivit lucrului efectuat, neachitarea salariului complet la timp, reclamantului i sau adus suferințe morale. Astfel, instanța de apel a conchis oportun de a încasa suma de 3000 de lei, drept recompensă echitabilă pentru prejudiciul moral suportat, fiind suficientă pentru a aduce satisfacție persoanei vătămate.

Totodată, instanța de apel aplicând prevederile art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ținând cont de faptul că la judecarea cauzei în ordine de apel Anatolie Vrabii a avut câștig de cauză, prin urmare, se impune încasarea de Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal Locative Rezina” la buget taxa de stat în valoare de 759 de lei.

La 13 august 2021, prin intermediul oficiului poștal, Întreprinderea Municipală Servicii Comunal –Locative Rezina, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, deoarece a fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și de drept procedural.

A susținut că nu este de acord cu decizia instanței de apel în partea admiterii acțiunii, deoarece salariul angajatului Anatolie Vrabii i-a fost achitat la timp, fără încălcarea termenilor de achitare pe toată perioada activității sale. Mai mult, salariatul nu a avut careva pretenții la corectitudinea și legalitatea contractului individual de muncă până la momentul concedierii, unde este indicat cuantumul salariului, nu a invocat obiecții la cuantumul salariului achitat de la momentul încheierii contractului individual de muncă și la acordurile suplimentare ulterioare până la momentul concedierii.

Intimatul Anatolie Vrabii în acest mod și-a exprimat acordul cu mărimea salariului achitat, iar nemulțămirea cu soluția dată a apărut doar la concediere, ceea ce nu poate servi drept temei de sine stătător pentru a constata că salariatului i-a fost încălcat termenul de achitare a unei părți din salariul, prima instanță a constatat cu certitudine că întreprinderea nu are datorii salariale față de intimat, și a menținut că prin calculul efectuat de către contabilitatea întreprinderii i-a fost recalculat și achitat salariul, iar pretenția invocată precum că nu i-a fost achitată diferența de salariu nu au fost confirmate prin probe veridice, obiecțiile apărând mult mai târziu și anume când reclamantul a încetat relațiile de muncă.

La fel, nu a fost probată culpa angajatorului ca o condiție obligatorie prevăzută de lege pentru angajarea răspunderii patrimoniale indicate, care nu și-ar fi executat obligațiunile prevăzute de lege și de contractul individual de muncă, astfel fiind prezumat în culpă fiind apărut de răspundere printr-o cauză care nu-i poate fi imputată.

La 24 august 2021, în adresa lui Anatolie Vrabii a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 215).

La 27 septembrie 2021 Anatolie Vrabii, reprezentat de avocatul Stela Lefter, a depus referință, prin care a solicitat de a fi considerat ca fiind inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 23 iunie 2021 (f. d. 196), însă la actele cauzei lipsesc probe prin care s-ar confirma data comunicării acesteia recurentului.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 13 august 2021, adică în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursului declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de

apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea Municipală Servicii Comunal-Locative Rezina se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru